

POVÍDKY ZE ŽIVOTA BEZPEČÁKŮ

aneb Jak nic nevydělat,
ale aspoň se zasmát!

POVÍDKY
ZE ŽIVOTA
BEZPEČÁKŮ

ANEŽ
JAK NIC NEVYDĚLAT, ALE ASPOŇ SE
ZASMÁT!

JIRÍ SVOBODA, LUKÁŠ SKALA

Věnováno všem, kteří neztratili schopnost
zasmát se sobě samému a neberou se příliš
vážně.

Motto:

*„První pravidlo hráče – když něco vypadá moc
dobře, patrně to smrdí.“*

UPOZORNĚNÍ:

**JAKÁKOLIV PODOBNOST SE
SKUTEČNÝMI UDÁLOSTMI NEBO
SKUTEČNÝMI OSOBAMI JE ZCELA
ZÁMĚRNÁ!!!**

PŘEDMLUVA

Hned ze startu dáme otázku. Co si představíte, když se řekne pojem bezpečák? Vezmu křišťálovou kouli, pařát z černé slepice, cukr, sůl a krev z jednorožce. Proč jednorožce? Protože zkusit v dnešní době sehnat krev 15leté panny je prakticky nadlidský úkol a když se začnete vyptávat na ulici, jestli náhodou na nějakou nenarazíte, tak budete přinejmenším za magora nebo Vás rovnou seberou. V jiném případě se dostanete na sociální sítě jako hodně ujeté individuuum, což je vlastně v dnešní době dobře, protože si tím založíte vlastní účet, stanete se influencerem nebo youtuberem, a to je v dnešní době skoro základ života.

Ale dál ke křišťálové kouli. Mlha se rozestupuje nad močálem, kapradiny ovívá vánek metanového mraku, který se motá kolem, slunce zakrývá neprodyšný závoj komárů a much a do toho přichází ON. Pracovník soukromé bezpečnostní agentury a...? Je to invalidní důchodce v černé bundě, kšiltovce a s baterkou v jedné ruce a výtahem ze svého chorobopisu v druhé! Trefil jsem se? Ne? Kruci... Dobře, dejte mi ještě druhou šanci. Tady přikročíme rovnou k hlavnímu menu. Ve verzi 2.0 je bezpečákem mladíček s vykulenýma očima a lehce tupým výrazem ve tváři, která je zkřivena horečnatým přemýšlením, jak ze sebe vysoukat kloudnou větu. Oděn prakticky ve stejných šatech jako předcházející případ, ale je vytuněn obranným sprejem (pepřák či kasr... poznámka pro ty, co si nebyli jistí) a teleskopickým obuškem, aby byl cool. Co teď? Zásah,

potopená? Zase ne? Trochu mě začínáte štvát, ale dobře, ať je po Vašem. Posledním typem sekuriťáka je týpek v saku, (v kravatě, když máme štěstí) ve společenských kalhotách a s přímluvou matičky štěstěny i v tmavých polobotkách (o košili se nezmiňuji, protože tu беру jako samozřejmost, a ponožky a „trentýrky“ naštěstí nejsou vidět). Pokud jsem se netrefil ani teď, tak už fakt nevím. Buď jste mimo Vy nebo já. To záleží na úhlu pohledu a lécích, které si člověk zapomněl vzít nebo si jich naopak vzal až moc. My se Vám tedy našim vyprávěním ve formě krátkých povídek pokusíme vykreslit, jak takový bezpečák obecný vypadá.

Doufáme, že je už z našeho úvodu jasné, že se má jednat o vtipné a úsměvné historky z natáčení, tedy ze života pracovníků jedné takové bezpečnostní agentury, kteří se rozhodli k tomu velikému kroku obohatit Váš život o své zážitky a příhody. Pokud jste si do této chvíle o bezpečácích nemysleli nic valného, tak po přečtení této knihy zjistíte, že jste se nemýlili!

Tato kniha vznikla výhradně za účelem vyloudit Vám úsměv na tváři a vůbec to nevypovídá o přebujelém egu autorů, kteří si myslí, že jsou mistry světa.

Autoři jsou dlouholetými pracovníky bezpečnostních agentur, kde jako tzv. menežeri vytváří určité „hodnoty“ a díky těmto odpracovaným letům jsou z nich již značně pokřivené osobnosti, které se v této nelehké době (psáno v době Covidu-19 a řešení vládních opatření) snaží rozumně fungovat a nezbláznit se z toho.

Našim čtenářům (těm třem odvážným tleskáme) přejeme snad příjemnou zábavu.

Dovolujeme si Vám tedy naše pisálky představit, abychom Vám jaksi ulehčili vizualizaci nás čtyř ztroskotanců a mohli jste se tak lépe vcítit do zrovna vyprávějící osoby. Jelikož tuto knihu píše čtyři různé osoby (ve skutečnosti ji psali jen dva, a to proto, že Luba má moc práce a Moloch je prostě zoufalec, pozn. jednoho z autorů) a i když mají stejně zhuntovanou psychiku, přeci jen se odlišně vyjadřují a používají rozdílné výrazy a slovní spojení. Prosíme, tedy pochopte, že tato kniha může působit trochu schizofrenicky, jelikož z každého příběhu může být cítit jiná energie a napětí vytvořené samotným pisatelem.

Také bychom chtěli na holý pupek přísahat, že příběhy jsou stoprocentně pravdivé a ačkoli se Vám budou zdát sebeneuvěřitelnější a postavené na hlavu, staly se opravdu tak, jak se je zde pokusíme vylíčit. Použitá jména pracovníků v jednotlivých příbězích jsou většinou pozměněny tak, aby nedošlo k další újmě na jejich důstojnosti, kterou stejně už většina ztratila, a nedostali šanci nás žalovat.

Svobič

Z nás čtyř rozhodně nejstudovanější osoba v oboru. Jedna z mnoha věcí, které bytostně nenávidí, je oslovení „pane inženýre“. Věřte mi, že z toho mu stávají vlasy na hlavě. A teď vážně. Svobič se zřejmě narodil pro tuhle nezáviděníhodnou profesi. Zajímá se o zbraně, sebeobranu a celkově o bezpečnostní problematiku. Vede kurzy sebeobranného systému Salutem a také kurzy se zaměřením na

obranou střelbu či sebeobranu se zbraněmi. Prostě vede kurzy, u kterých se snaží o to, aby si nějaký nešťastník neustřelil palici nebo nepolámal pastelky. Svobič je dobrý chlap, ale nechcete ho nasrat. Z nás třech je v tomhle blázinci nejdéle na pozici „Denního manažera“ a mě (Skaliče) s Molochem si tzv. vychoval.

Skalič

Skalič je pro mnohé takový malý oříšek. Je to nejmladší velitel zásahové jednotky požární ochrany v celé ČR, certifikovaný zdravotník, který se rád tituluje jako „lifesaver“, vystudovaný policista (těžkoodětec), který měl makat v pořádkové jednotce (překvapivě jako těžkoodětec), avšak díky jeho tetovaným pazourám jej vyhodili ze zdravotních testů. Ale hlavně je to vtipálek, který nikdy nezkazí

žádnou legraci. V kolektivu je přezdíván Valentino, díky zběsilé jízdě na jeho milovaném supersportu. Co se týče práce s problémovými návštěvníky našeho obchodáku, je jako odjištěný granát, který se díky jeho studiu a zálibě v bojových sportech pěsti ohání více než nebezpečně a údery rozhodně nešetří.

Moloch

Moloch je prvotřídní blázen. Zkuste si představit, že kdykoliv jste v jeho přítomnosti, hrozí Vám nebezpečí úrazu nebo riziko absolutního zcvoknutí. Moloch je všestranný ďábel, který se věnuje asi úplně všemu. Studoval zdravotnickou školu, je to vícenásobný mistr republiky v chovu terarijních zvířat, je vystudovaný Bc. v oblasti speciální pedagogiky, podniká na burze s akciemi a trochu maluje. A to je asi jedna milióntina toho, čemu se Moloch věnuje a čemu rozumí. Moloch je něco jako jednorožec, jenže Molocha už lidi viděli. Kdykoliv vstoupí do místnosti, už přemýšlí, komu co provede nebo z koho si udělá legraci. Pracovní název pro Molocha je bezpochyby čtyřlístek. Ať ten kluk udělá cokoli, vždy mu to vyjde a vyvázne (jak s oblibou říkáme) bez ztráty kytičky.

Luba

Pak je tady Luba. Luba má IQ snad něco málo za hranicí nejvyšší možné změřitelné hodnoty, plus minus dva body. Je to náš (Svobič, Skalič, Moloch) nadřízený, zároveň super kolega a kamarád, který také nezkazí žádnou legraci a o spoustu situací, z nichž vzešly tyto naše povídky, se dokonce postaral on sám. Má vystudovaných tolik vysokých škol, kolik se jen dá, plus minus dvě další. Je to bývalý stíhací pilot a řídící letového provozu. Dělal také insolvenčního správce a trochu si chatuje s Nejvyšším soudem, kde soudcům pomáhá v právní oblasti, a tak trochu jim opravuje chyby. Je to bývalý Iron Man (něco jako dnešní Sparťan, jen víc cool) a v jeho dnešních mladických letech (jak sám říká: „Mám padesát a nějaký sračky.“) je z nás tří nejspíše v nejlepší fyzické i psychické formě.

Doufáme, že jsme Vás neodradili od čtení této knihy ještě před samotným vypuknutím těch nejbizarnějších příběhů 21. století. Šlo nám pouze o to, abyste si byli jaksi schopni o nás udělat obrázek.

Držíme (si) palce, pohodlně se usad'te, připravte si něco ostřejšího a krabičku antidepresiv na stolek vedle Vašeho trůnu a jdeme na to.

DÁMY A PÁNOVÉ, NÁŠ CIRKUS OSTRHA
ZAČÍNÁ A MY JSME VAŠI PRINCIPÁLOVÉ.

1. SKALIČOVO TRÁPENÍ S MRTVÝM PSEM

„Pane Bože, co zas?“ vyhrkne nešťastně Skalič vytržen z již tak neklidného spaní, protože jak bývá dobrým zvykem, služební telefon má na sebe „Denní menežer“ přesměrovaný do doby, než započne směna dalšímu smolaři. Má prostě pohotovost, dosah, nebo jak chcete. Pokud by se na objektu vyskytl nějaký závažný problém, tento nešťastník se v jakoukoli noční hodinu obleče a jede ho řešit.

Je něco málo po první hodině ranní a Skalič s polozalepenýma očima kouká na nelidsky vřeštící telefon a na svoji rozzuřenou přítelkyni, která má už těchhle nočních telefonátů tak akorát dost. Chvilí tedy přemýšlí, co je pro něj větší problém, jestli k smrti vytočený výraz jeho přítelkyně, nebo pracovní problém jménem Víťa svítící na displeji jeho vřeštícího telefonu. Nakonec se však rozhodne pro méně bolestivou smrt a raději zvedne příchozí hovor. Chyba. Na druhé straně aparátu ho však zarazí třesoucí se plačící hlas pracovníka ostrahy, kterého křtíme jménem Víťa.

Je to ráčkující, bezmála dvoumetrový a dvoumetrákový mladík s bujnými kudrnatými tmavými kadeřemi zdobícími jeho nadměrně obrovitánskou hlavu.

„Kugva, pane Skalič...“ zajíká se Víťa a pokouší se zklidnit svůj hlas.

„Pgišel jsem domů kugva a tady je mgtvej pes.“

Skalič nechápavě zírá na svůj telefon a snaží se zjistit, jestli se mu to zdá, nebo jestli je to opravdu krutá skutečnost. Pomalu se začíná

proklínat, že nezvolil variantu smrti způsobenou svojí vytočenou přítelkyní.

„Pane Víťo, co se děje? Stalo se vám něco? Někdo vás napadl? Jaký pes, proboha? Kde jste?“ pokouší se od svého podřízeného zjistit trochu více informací než ten nesmysl, který ze sebe byl Víťa schopný v záchvatu paniky dostat.

„No pgišel jsem domů z pgáce a vypadá to, že mi umgel pes,“ naříká Víťa a doufá, že dostane návod na řešení nově vzniklé situace.

Skalič pomalu zjišťuje, že se nejedná o žert, a pokouší se najít slova, kterými by Víťu uklidnil. Ale co se na tohle říká? Upřímnou soustrast? Vůbec nerozumí tomu, proč mu jeho podřízený volá v jednu ráno a sděluje mu skutečnost, že mu umřel pes.

„Tak to mě mrzí, Víťo, ale nevím, jak vám můžu pomoci. Nejlepší bude psa řádně pohřbít a udělat mu pěkný náhrobek s jeho fotkou na zahradě a naposledy se s ním rozloučit,“ což bylo jediné, co rozespaleho Skaliče zrovna napadlo.

Víťa se trochu uklidnil a pokusil se vysvětlit důvod telefonátu.

„Já vím, pane Skalič, to mám kgucinál v plánu, ale jde mi o to, že gáno v devět mám nastoupit na směnu a bojím se dopgdele, že to asi nedám. Jsem z toho úplně v pgdeli. Potgebuju čas na vygešení pgoblému.“

Skalič se mezitím dostatečně probral na to, aby mu to začalo trochu myslet, a začal tedy jednat.

„Dobře Víťo, беру na vědomí a samozřejmě chápu, že teď v noci nepoběžíte zakopávat psa, protože by to nejspíš vypadalo přinejmenším podezřele. Prosím, v klidu se na to vyspěte, dejte si